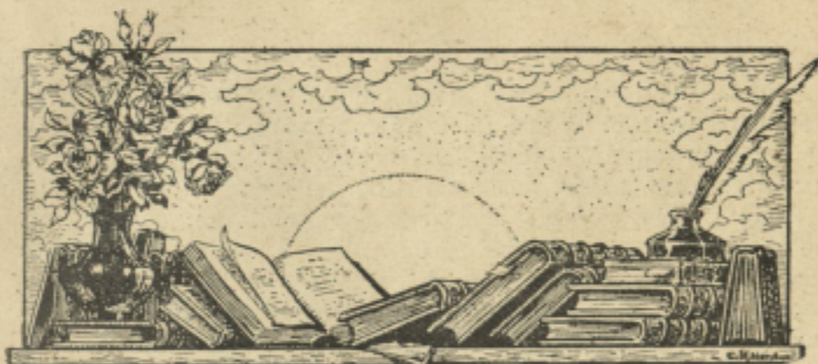

Идилиитѣ на П. Ю. Тодоровъ.

Етюдъ.

Смѣтни, игриви, неуволими настроения на прости българи, на майка-природа, една за друга нанизани болки и радости, бликнали въ сърдието на поета. Това сж идилиитѣ на П. Ю. Тодоровъ.

Въ врѣмето на грѣцкия поетъ Теокрипта, прѣзъ послѣдната половина на четвъртото столѣтие прѣди Христа, когато се появи онова стрѣмление на културния човѣкъ къмъ природата, къмъ простото, мнозина отъ поетитѣ затърсиха сюжетитѣ си не вече измежду богове, царе и геройски подвизи на баснословни великани, а въ интимния животъ на прости хора — всичко обрисувано съ най-голѣма реалистичность. И въ наше врѣме идилиитѣ сж обикновено тихи, мили и безпретенциозни пасторални сценки въ лоното на природата, подъ звѣздно небе, въ майски нощи. За Тодорова туй е само външното, не важното, материята; не описва той простиѣ, непожтнатитѣ отъ външната култура българи, а зима тие самобитници, за да си останатъ и доловенатѣ отъ човѣшката душа, изъ душата на поета страсти и стрѣмежи самобитни, неподправени, като изпѣти въ прави лирически пѣсни.

Душа бере дѣтето на златаря, но той ще го изтрѣгне изъ ноктитѣ на смъртта, златна ржка ще направи на Спасителя, ржка не по теркъ, а тѣй, да му взима болестъта съ бла-